

Zeven kleuren van de dauwdruppel

Een meester ging eens met zeven leerlingen een ochtendwandeling maken, terwijl de dauw nog over het land lag.

Na enige tijd brak de zon door. De dauwdruppels schitterden dat het een lieve lust was.

Bij een grote dauwdruppel liet de meester halthouden. Hij schaarde de leerlingen zo rondom de druppel dat de zon erop bleef schijnen en vroeg hun toen welke kleur de druppel had.

“Rood”, zei de eerste, “Oranje” de tweede, “Geel” de derde, “Groen” de vierde, “Blauw” de vijfde, “Paars” de zesde. En de zevende zei: “Violet”.

Ze stonden verbaasd over deze verschillen en aangezien ze er allen zeker van waren dat ze het goed zagen kregen ze bijna ruzie.

Toen liet de meester hen enige keren van plaats wisselen. En heel langzaam drong het tot hen door dat zij - ondanks de verschillen van hun waarnemingen – toch allen de waarheid hadden gesproken.

En de meester sprak: “Hoe u de waarheid ziet, hangt af van de plaats die u in het leven inneemt. Zoals u zo-even een deel van het licht hebt gevonden en dat voor de volle waarheid aanzag.

Laat uw medepelgrims in volle vrijheid hun eigen weg bewandelen, hun eigen plaats innemen en hun eigen deel van het licht waarnemen. U heeft alle waarheden nodig. Want alle tezamen vormen zij het werkelijke licht, de volle waarheid.

Tot gijzelf één van de groten bent geworden, en de zeven kleuren in één kunt waarnemen, zult gij bij elke wedergeboorte een ander standpunt innemen en de waarheid op een andere manier zien.

Weest daarom niet alleen tolerant - want dat is slechts het dulden van een andermans mening -, maar weest zelfs blij dat er andere meningen zijn.

Zolang gijzelf nog niet het volle licht kunt zien hebt gij uw medeleerlingen nodig om de volle waarheid te leren kennen.”